

[Albertsen.]

ministeren ville give tilsagn om at undersøge virkningerne af de besparelser på dette område her og eventuelt overveje en ændring af dette cirkulære, således at man igen kan yde tilskud til disse tor de mennesker særdeles vigtige hormonpræparater. Jeg håber meget, at ministeren kan iagttage sådan et hensyn.

Socialministeren (Eva Gredal):

I anledning af det stillede spørgsmål kan jeg oplyse, at spørgsmålet, om der skal ydes tilskud til et lægemiddel, er afhængig af en lægelig bedømmelse. Jeg har derfor været i kontakt med sundhedsstyrelsen om det rejste spørgsmål, og jeg kan oplyse i forbindelse med dette, at før 1. april 1973 var hormonpræparater tilskudsberettiget med 75 pct., ved ændringen 1. april 1973 blev præparaterne tilskudsberettiget med 50 pct., og det er rigtigt, at ved den sidste ændring af tilskudsordningen den 1. juli 1975 udgik disse præparater praktisk taget helt. Sundhedsstyrelsen har endvidere oplyst, at baggrunden for tilskuddet til hormonpræparater ikke har været den i spørgsmålet anførte anvendelse.

På grund af den korte frist, der har været til behandlingen af spørgsmålet, er det ikke muligt i dag at tage stilling til, om der er behov for ændring af medicintilskudsreglerne, men jeg har samtidig hermed anmodet sundhedsstyrelsen om at overveje dette spørgsmål.

Jeg vil godt tilføje, at der jo altid er mulighed for at søge sundhedsstyrelsen om tilskud i veldokumenterede enkelttilfælde.

Albertsen (S):

Jeg takker ministeren for det venlige tilsagn og forstår det sådan, at man vil være velvilligt indstillet over for at overveje en ændring baseret på den praksis, som man nu har haft et års tid. Jeg må i den forbindelse tilføje, at de argumenter, jeg har fremført, ikke alene er baseret på min egen beskudne viden herom, men i høj grad er baseret på oplysninger fra den internationale verdenssundhedsorganisation og andre eksperter på dette felt, så jeg tror ministeren her i høj grad kan støtte sig på sagkundskaben, når

det drejer sig om en ændring på dette punkt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Gerda Møller (KF)* til ministeren for kulturelle anliggender:

„Med hvilken hjemmel kræver nogle biblioteker, at lånerne skal udlevere deres personnummer?“

(Sp. nr. 258).

Skriftlig begrundelse.

Der er naturligvis ikke noget at sige til, at et bibliotek kræver en legitimation forevist, før man udleverer bøger til en låner, så man kan sikre sig, at bøgerne bliver leveret tilbage eller erstattet. Men denne kontrol har man hidtil kunnet udføre uden at kende lånerens personnummer. Mange føler sig utrygge ved at udlevere deres personnummer til hvem som helst, og det er svært at se, hvad de biblioteker, der kræver personnummeret oplyst, egentlig vil bruge det til.

Gerda Møller (KF):

Baggrunden for mit spørgsmål er faktisk hensynet til borgernes tryghedsfølelse. Jeg har fået personlige henvendelser, jeg har set, at der har været læserbreve i aviserne, og der har også været andre reaktioner, som viser, at mange borgere føler sig utrygge ved den stigende eller omsiggribende brug af CPR-nummeret.

Jeg føler, det er helt i orden, at man skal legitimere sig for at gå hen på et offentligt bibliotek og låne en bog, men jeg vil egentlig gerne have en begrundelse for, at det nu er nødvendigt at bruge CPR-nummeret, om den tidligere anvendte dokumentation ikke kunne have været lige så tilstrækkelig. Forholdet er jo det, at de fleste mennesker skal have et lånerkort for at være lånere, eller alle skal have et lånerkort. På det står CPR-nummeret, og når man ved, hvor let dette lånerkort kan komme i uretmæssige hænder, så er faren for misbrug til stede. Det er altså baggrunden for mit spørgsmål.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Der er ingen udtrykkelig hjemmel i folkebibliotekslovgivningen til at kræve person-